

[Svend Aage Jensby]

have deres hverdag ødelagt af utryghed og voldsovergreb.

Lad mig nævne nogle af de initiativer, vi fra Venstres side mener skal tages:

For det første er vi helt enige med ministeren i, at strafniveauet i disse voldssager skal forhøjes, og lad mig pointere, at Venstre taler om den meningsløse gadevold. Der er altid sket vold på værtshuse og sådan noget, men det er ikke så meget det, Venstre har rettet sit blik mod. Det, jeg i det følgende har i tankerne, er den meningsløse gadevold, hvor helt sagesløse mennesker bliver ofre.

Vi ønsker en stramning, fordi det, som der blev givet udtryk for i 1989 om en større nuancering og en skærpelse i de grovere tilfælde, slet ikke er slået igennem hos domstolene. Det viser rigsadvokatens sidste undersøgelse, fra 1991, og den nyeste undersøgelse, vi fik i Retsudvalget forleden dag, bekræfter, at stort set samtlige statsadvokater er enige i, at det ikke er slået igennem, og jeg kan godt fortælle hvorfor. Det er, fordi det ikke blev klart tilkendegivet fra Folketingets side, men var pakket ind i nogle bemærkninger til et lovforslag, og som jeg kommer til om lidt, er det ikke en effektiv måde at lovgive på, for det føler domstolene sig ikke altid forpligtede til at følge.

Jeg vil spørge fru Dorte Bennedsen, om hun synes, at det er en rimelig praksis, der er fulgt i disse to eksempler:

En ny højesteretsdom fra 1991: 25-årig mand, altså voksen, bliver dømt for vold mod en sagesløs mand, der blot har bebrejdet den tiltalte, at han stod og tisede på hans bil. Manden fik brud på næsen, adskillige læsioner i ansigtet, og Højesteret fastsatte straffen til fængsel i 60 dage. Det er ikke en rimelig, men en uanstændig lav strafudmåling, og derfor har fru Dorte Bennedsen hverken politisk eller juridisk set ret, når hun siger, at vi skal vente endnu nogle år for at se, om domstolene ikke kan finde på at bevæge sig noget højere op. Det vil domstolene ikke; det har Højesteret netop lige fastslået i denne dom.

Det andet eksempel, som viser det groteske i det:

En voldsmand, 26 år, sparkes en sagesløs på kroppen og i ansigtet. Han forfølger den pågældende, som får tandskader. Fængsel i 40 dage – fremgår det af rigsadvokatens undersøgelse fra 1991.

Det er et strafniveau for vold mod helt uskyldige mennesker, som vi slet ikke kan acceptere, og derfor støtter vi ministerens tanker om at forhøje straffene med en tredjedel.

Jeg kan ikke lade være med at citere fra Jyllands-Posten fra den 18. juli 1991, hvori statsadvokaten for København udtalte, at han ønskede hårdere straffe for overfald. Man interviewede Dommerforeningens formand, dommer Claus Larsen, og drøftede problematikken med ham. Han sagde om de bemærkninger fra 1989, som jeg har været inde på:

»Man kan jo skrive så meget i den slags bemærkninger, men det er ikke en måde at lovgive på.«

Og videre:

»I realiteten er der to veje til skrapere voldsdomme: Enten kan Folketinget vedtage at udvide de strafferammer, der i dag slet ikke udnyttes, eller også kan Højesteret gennem nogle principielle domme give et signal om, at det mål bør sættes i vejret.«

Om den første mulighed sagde dommeren: »Det ville absolut være et signal, som ville blive opfattet.«

Det har vi også set i andre forbindelser. Jeg husker tilbage til 1971, hvor Socialdemokratiet foreslog en skærpelse af straffen for grov skattesvig. Det fulgte domstolene, fordi der havde været en god debat, hvor man fra politisk side virkelig havde fremhævet, at det ønskede man; det samme ønsker Venstre skal ske med den forhøjelse af strafferammerne, som ministeren foreslår.

Vi er helt enige i, at voldssager skal behandles hurtigt og effektivt af politiet, og jeg tror, at der godt kan rokeres lidt rundt på ressourcerne i politiet, så der fokuseres mere på disse voldssager. Jeg vil vove den påstand, at mange af disse sager kan gennemføres af politi og to instanser, underret og landsret, i løbet af et par måneder med lidt god vilje – også hos landsretterne.

Vi er helt enige i, at de voldsdømte snarest muligt skal indsættes til afsoning. Det virker stødende, at en voldsmand kan bevæge sig rundt i den landsby eller på den egn, hvor han har slået mennesker ned, og gå og grine dem lige op i hovedet; det kan ikke være rigtigt. Men jeg vil sige til justitsministeren, at hvis der skal være konsekvens i denne tanke, som jeg altså støtter, skal der én ting mere til – for el-